

Sygn. akt I C 1278/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant - Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2017 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa Towarzystwa Budownictwa (...) sp. z oo. w C.

przeciwko S. L. i W. C.

o zapłatę

w przedmiocie sprzeciwu W. C. od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym w dniu 30 czerwca 2009 r. w sprawie I Nc 961/09

orzeka

I w części, w której nakaz zapłaty z dnia 30 czerwca 2009 r. stracił moc zasądza od pozwanej W. C. na rzecz powoda Towarzystwa Budownictwa (...) sp. z oo. w C. kwotę 1539,53 zł (jeden tysiąc pięćset trzydzieści dziewięć złotych pięćdziesiąt trzy grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 16 czerwca 2009 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu w kwocie 478,88 zł (czteryście siedemdziesiąt osiem złotych osiemdziesiąt osiem groszy) uznając iż jej odpowiedzialność jest solidarna ze S. L.;

II w pozostałym zakresie umarza postępowanie w sprawie.

I C 1278/16

UZASADNIENIE

Powód Towarzystwo Budownictwa (...) sp. z oo. w C., reprezentowana przez radcę prawnego M. M., pozwem wniesionym w dniu 16 czerwca 2009 r., wnosił o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym pozwani S. L. i W. C. zostaliby zobowiązani do uiszczenia solidarnie kwoty 2305,69 zł wraz z ustawowymi odsetkami od daty wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm.

Powód wskazał, iż pozwani mieszkają w budynku komunalnym stanowiącym własność Gminy Miejskiej C.. Administratorem budynku jest (...) sp. z (...) w C., która dokonuje rozliczenia należności z tytułu zajmowanych lokali komunalnych oraz prowadzi ewidencję opłat. Za okres od listopada 2006 r. do grudnia 2008 r. nie były regulowane należności czynszowe. Z tego tytułu powód dochodzi roszczenia z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu tj. 16 czerwca 2009 r. Do pozwu powód dołączył kserokopie dokumentów: umowy najmu, wezwanie do zapłaty oraz wyliczenie należności. (pozew k. 2-3 akt, wyliczenie należności k. 6 akt).

W dniu 30 czerwca 2009 r. Sąd Rejonowy w Ciechanowie w sprawie I Nc 961/09 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanym S. L. i W. C. aby zapłacili solidarnie powodowi kwotę 2305,69 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 czerwca 2009 r. wraz z kwotą 647 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 617 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu lub wnieśli w tym terminie sprzeciw (dowód: nakaz k. 10 akt).

Pozwany S. L. nakaz otrzymał w dniu 10 lipca 2009 r. (potwierdzenie odbioru pisma k. 12 akt).

Pozwany S. L. nie złożył sprzeciwu od nakazu, a tym samym nakaz w stosunku do niego stał się prawomocny.

Pozwana W. L., mimo prawidłowego dwukrotnego awizowania przesyłki sądowej przez doręczyciela zawierającego pozew wraz z załącznikami, nakaz zapłaty oraz właściwe pouczenia, nie odebrała jej. Zarządzeniem z dnia 20 sierpnia 2009 roku uznano przesyłkę za doręczoną prawidłowo. (koperta k. 13 akt).

Na wniosek wierzyciela, zarządzeniem z dnia 18 sierpnia 2009 r., Sąd nadał nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności (zarządzenie k. 14 akt).

W dniu 16 września 2016 roku W. C. wniosła skargę o wznowienie postępowania w sprawie o sygn. akt I Nc 961/09 z powództwa Towarzystwa Budownictwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w C. przeciwko W. C. i S. L. zakończonej nakazem zapłaty wydanym w dniu 30 czerwca 2009 roku w postępowaniu upominawczym.

Skarga o wznowienie została wyłączona do rozpoznania w sprawie I C 945/16. Postanowieniem z dnia 21 grudnia 2016 r. skarga W. C. o wznowienie postępowania w sprawie o sygn. akt I Nc 961/09 została odrzucona (postanowienie k. 16 akt I C 945/16).

Zarządzeniem z dnia 07 października 2016 roku wydanym w niniejszej sprawie uchylono zarządzenie o uznaniu za doręczoną pozwanej przesyłkę zawierającą odpis nakazu i pozwu oraz ponownie doręczono zawartość koperty. (zarządzenie k. 20 akt).

W dniu 10 listopada 2016 r. pozwana W. C. złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty podnosząc, iż w okresie objętym pozwem nie mieszkała w lokalu, za który powód dochodzi oplat (sprzeciw k. 39-40 akt).

Zarządzeniem z dnia 8 grudnia 2016 roku nadano bieg sprzeciwowi pozwanej, uznając iż sprzeciw został wniesiony w terminie i prawidłowo (zarządzenie k. 48 akt).

Po złożeniu sprzeciwu przez W. C. powód Towarzystwo Budownictwa (...) sp. z oo. w C. zmienił roszczenie w ten sposób, że cofnął powództwo co do kwoty 766,16 zł z tytułu zadłużenia za rok 2008. Powód w pozostałym zakresie podtrzymał powództwo i wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych S. L. i W. C. kwoty 1539,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami od daty wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm (protokół k. 53 akt).

Pozwana W. C. wyraziła zgodę na częściowe cofnięcie powództwa, a w pozostałym zakresie podtrzymała swoje stanowisko zajęte w sprzeciwie od nakazu i wносиła o oddalenie powództwa (protokół k. 69 akt).

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany S. L. zawarł w dniu 1 maja 1990 r. umowę najmu na czas nieoznaczony z Przedsiębiorstwem (...) w C., działającym w imieniu właściciela lokalu – Gminy Miejskiej C., lokalu mieszkalnego nr 2b przy ul. (...) w C., o łącznej powierzchni mieszkalnej (...) m². (dowód: umowa najmu k. 7 akt).

Od zawarcia umowy w lokalu mieszkał S. L. ze swoją żoną B. L. i córką W. L. (obecnie C.). Z powodu nie uiszczania oplat związanych z zajmowanym lokalem w okresie od stycznia 2005 do października 2006 r., Sąd Rejonowy w Ciechanowie

w sprawie I Nc 1592/06 w dniu 27 listopada 2006 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanym S. L., B. L. (obecnie D.) i W. L. (obecnie C.) aby zapłacili solidarnie powodowi kwotę 4447,02 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26 listopada 2006 r. wraz z kwotą 715 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 615 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu lub wnieśli w tym terminie sprzeciw (dowód: nakaz k. 7, odpis pozwu k. 9-10 akt I C 29/07 tutejszego Sądu).

W dniu 27 kwietnia 2005 r. Sąd Okręgowy w Płocku orzekł rozwód S. L. i B. L. (obecnie D.) (dowód: kserokopia wyroku rozwodowego k. 5 akt I C 29/07 tutejszego Sądu).

Pozwem z dnia 5 lutego 2007 r., złożonym do Sądu Rejonowego w Ciechanowie, S. L. żądał orzeczenia eksmisji córki W. L. (obecnie C.) z lokalu przy ul (...). Pismem z dnia 17 maja 2007 r. S. L. cofnął pozew o eksmisję, gdyż doszedł do porozumienia z córką. Sąd umorzył postępowanie postanowieniem z dnia 30 maja 2007 r. (dowód: pozew k. 2, pismo k. 27, postanowienie k. 28 akt I C 29/07 tutejszego Sądu).

Ponownie S. L. wystąpił w dniu 7 listopada 2007 r. z pozwem przeciwko córce W. L. (obecnie C.), którym żądał nakazanie pozwanej opuszczenia lokalu położonego w C. przy ul (...). W sprawie tej pozwana W. L. (obecnie C.) wносиła o oddalenie powództwa. Na rozprawie w dniu 23 stycznia 2008 r. pozwana zeznała, że mieszka w tym lokalu i spłaca zadłużenia za dostawę energii elektrycznej. Następnie na rozprawie w dniu 13 czerwca 2008 r. W. L. (obecnie C.) zeznała, że wyprowadziła się z przedmiotowego lokalu 1 maja 2008 r., gdyż tego dnia doszło do awantury z ojcem. Do 1 maja 2008 r. zajmowała pokój, który w wyroku rozwodowym Sąd przydzielił B. L. do użytkowania. (dowód: pozew k. 2-3, protokół k. 28, k. 138-139 akt I C 236/07 tutejszego Sądu).

W. C. została z tego lokalu wymeldowana decyzją administracyjną z dnia 12 maja 2009 r. (dowód: kserokopia decyzji k. 32-35 akt).

Należność z tytułu czynszu oraz opłat związanych z mieszkaniem dochodzone pozwem zostały wyliczone przez powoda następująco:

- za okres od 1 listopada 2006 r. do 31 grudnia 2006 r. - 572,67 zł,
- za okres od 1 stycznia 2007 r. do 31 grudnia 2007 r. - 966,86 zł,
- za okres od 1 stycznia 2008 r. do 31 grudnia 2008 r. 766,16 zł.

Łączne zadłużenie z tego tytułu za okres od 1 listopada 2006 r. do 31 grudnia 2008 r. wynosi 2305,69 zł. Po odliczeniu zadłużenia za rok 2008, odnośnie którego powód cofnął powództwo, zadłużenie wynosi 1539,53 zł. Pozwani do dnia wydania wyroku nie uiszcili powyższych kwot (bezsporne, dowód: rozliczenie konta czynszowego lokalu k. 6 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o złożone do akt dokumenty, dokumenty znajdujące się w aktach administracyjnych i aktach spraw I C 945/16, I C 29/07, I C 236/07, I C 8/11 tutejszego Sądu, zeznania świadków: B. D. k. 65 akt, Ł. C. k. 65 akt, zeznania pozwanej W. C. k. 53, 70 akt.

Sąd uwzględnił dołączone dokumenty, ich prawdziwość nie była kwestionowana przez strony i nie budzi wątpliwości. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane.

Prawidłowość naliczonych przez powoda opłat nie była kwestionowana przez pozwaną i Sąd uznał je za rzetelne.

Przedmiotem sporu była okoliczność czy pozwana powinna ponosić odpowiedzialność z tytułu tych opłat, gdyż jak twierdziła, nie mieszkała w lokalu w okresie objętym pozwem, tj. od 2006 do 2008 r. Powód potwierdził fakt wyprowadzenia się pozwanej z lokalu w 2008 r. i dlatego cofnął powództwo o zapłatę należności za cały 2008 r. Natomiast powód podtrzymał żądanie zasądzenia należności za okres od 1 listopada 2007 r. do 31 grudnia 2007 r. twierdząc, że w tym okresie pozwana mieszkała w lokalu. Sąd twierdzeniom powoda dał wiarę, natomiast nie dał wiary zeznaniom pozwanej W. C. i zawnioskowanym przez nią świadków: B. D. i Ł. C.. Świadcowie są osobami

bliskimi pozwanej: B. D. jest jej matką, a Ł. C. – mężem, są więc oni zainteresowani w korzystnym dla pozwanej rozstrzygnięciu sprawy i dlatego potwierdzili wersję pozwanej. Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanej W. C., gdyż pozostają w sprzeczności z dotychczas składanymi przez nią zeznaniami w sprawach, które toczyły się przed tutejszym Sądem. Twierdzenie pozwanej, że nie mieszkała w przedmiotowym lokalu w 2006 i 2007 r. pozostaje w sprzeczności z jej zeznaniami składanymi w sprawie w 2008 r. z powództwa S. L. o jej eksmisję. Protokoły rozpraw w sprawie I C 236/07 mają charakter dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 244 k.p.c. i stanowią dowód tego co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Na rozprawie w dniu 13 czerwca 2008 r., w sprawie I C 236/07, W. C. zeznała, że wyprowadziła się z przedmiotowego lokalu 1 maja 2008 r., gdyż tego dnia doszło do awantury z ojcem. Do 1 maja 2008 r. zajmowała pokój, który w wyroku rozwodowym Sąd przydzielił B. L. do użytkowania. Należy podkreślić, że zeznania te były składane w 2008 r., a więc bezpośrednio po zaistnieniu zdarzeń i niewątpliwie są bardziej precyzyjne od składanych w niniejszej sprawie. Wskazuje na to szczegółowe określenie okoliczności opuszczenia przedmiotowego lokalu opisane przez pozwaną w sprawie I C 236/07. W tej sytuacji Sąd uznał, że w niniejszej sprawie pozwana złożyła zeznania, które nie były zgodne ze stanem faktycznym, gdyż W. C. mieszkała w lokalu do 1 maja 2008 r., tak jak wynika to z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy I C 236/07.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd Rejonowy w Ciechanowie w sprawie I Nc 961/09 w dniu 30 czerwca 2009 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanym S. L. i W. C. aby zapłacili solidarnie powodowi kwotę 2305,69 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 czerwca 2009 r. wraz z kwotą 647 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 617 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu lub wnieśli w tym terminie sprzeciw

Pozwany S. L. nakaz otrzymał w dniu 10 lipca 2009 r. Pozwany S. L. nie złożył sprzeciwu od nakazu, a tym samym nakaz w stosunku do niego stał się prawomocny.

Sprzeciw od nakazu zapłaty wniosła tylko pozwana W. C..

Zgodnie z art. 505. § 1 i §2 k.p.c. w razie prawidłowego wniesienia sprzeciwu nakaz zapłaty traci moc. Nakaz zapłaty traci moc w części zaskarżonej sprzeciwem. Sprzeciw jednego tylko ze współpозwanych o to samo roszczenie oraz co do jednego lub niektórych uwzględnionych roszczeń powoduje utratę mocy nakazu jedynie co do nich.

Zakres zaskarżenia sprzeciwem decyduje, w jakim zakresie sprawa będzie rozpatrywana po wniesieniu sprzeciwu (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2004 r., III CZP 57/04, OSNC 2005, nr 10, poz. 171). Artykuł 505 § 2 k.p.c. wskazuje, że wniesienie sprzeciwu przez jednego z pozwanych ponoszących wspólnie odpowiedzialność, nie odnosi skutku wobec pozostałych pozwanych. Nakaz traci moc zatem jedynie w stosunku do tego z pozwanych, który złożył sprzeciw. Przepis ten precyzuje również, że w wypadku złożenia sprzeciwu co do jednego lub niektórych roszczeń uwzględnionych nakazem zapłaty, nakaz traci moc jedynie w tej części.

Ponieważ pozwany S. L. nie złożył sprzeciwu od nakazu, w stosunku do niego nakaz stał się prawomocny. Natomiast w stosunku do pozwanej W. C., wobec złożenia sprzeciwu w terminie, nakaz stracił moc i sprawa została skierowana do rozpoznania na rozprawie.

Początkowo powód wnosił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej W. C. kwoty 2305,69 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 czerwca 2009 r. do dnia zapłaty. Na rozprawie w dniu 12 czerwca 2017 r. pełnomocnik powoda ostatecznie sprecyzował żądanie w ten sposób, że cofnął powództwo co do kwoty 766,16 zł z tytułu zadłużenia za rok 2008. Powód w pozostałym zakresie podtrzymał powództwo i wnosił o zasądzenie solidarnie od pozwanych S. L. i W. C. kwoty 1539,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami od daty wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm. Na rozprawie w dniu 10 października 2017 r. pozwana W. C. wyraziła zgodę na częściowe cofnięcie powództwa.

Art. 203 §1 k.p.c. przewiduje, że pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Zgodnie z art. 203 § 4 k.p.c. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

Okoliczności niniejszej sprawy wskazują, iż cofnięcie pozwu odnośnie roszczenia za 2008 r. nie jest sprzeczne z prawem ani zasadami współżycia społecznego ani nie zmierza do obejścia prawa oraz nie narusza słusznego interesu stron. W tej sytuacji Sąd uznał cofnięcie pozwu odnośnie żądania zasądzenia kwoty 766,16 zł za prawnie skuteczne.

W myśl art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Wobec skutecznego cofnięcia pozwu odnośnie kwoty 766,16 zł, Sąd umorzył postępowanie w tym zakresie.

Przedmiotem rozpoznania pozostało żądanie zasądzenia kwoty 1539,53 zł z tytułu opłat za okres od 1 listopada 2006 r. do 31 grudnia 2007 r.

Zgodnie z art. 659 § 1 kodeksu cywilnego przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nie oznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. W myśl art. 669 § 1 k.c. najemca obowiązany jest uiszczać czynsz w terminie umówionym. Zgodnie z art. 688¹ § 1 i 2 k.c. za zapłatę czynszu i innych należnych opłat odpowiadają solidarnie z najemcą stale zamieszkujące z nim osoby pełnoletnie, przy czym odpowiedzialność osób, o których mowa w § 1, ogranicza się do wysokości czynszu i innych opłat należnych za okres ich stałego zamieszkiwania.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że pozwany S. L. był najemcą mieszkania przy ul. (...) 2 od 1990 r. do 31 grudnia 2008 r.. W tym czasie do 1 maja 2008 r. w lokalu zamieszkiwała również jego córka W. C., Tym samym pozwana również ponosi odpowiedzialność za uiszczenie opłat związanych z lokalem za okres do 31 grudnia 2007 r. w łącznej kwocie 1539,53 zł, gdyż do tego okresu powód ograniczył powództwo. Wyliczona przez powoda w tej wysokości należność nie była przez pozwaną kwestionowana. Pozwana do dnia wydania wyroku nie uiściła powyższej kwoty.

Z uwagi na powyższe na podstawie art. 659 § 1 k.c., art. 669 § 1 k.c. oraz art. 688¹ § 1 k.c. zasądzono od pozwanych solidarnie kwotę 1539,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa tj. 16 czerwca 2009 r. do dnia zapłaty. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c.

Roszczenie o odsetki powstaje od chwili opóźnienia i dotyczy okresu aż do momentu, gdy dłużnik spełni świadczenie pieniężne (T. Dybowski, A. Pyrżyńska (w:) System..., s. 258; K. Zagrobelny (w:) Kodeks..., s. 862). Odsetki przysługują więc zgodnie z art. 481 § 1 k.c. za czas opóźnienia. Dlatego stają się wymagalne począwszy od bezskutecznego upływu terminu spełnienia świadczenia głównego, czyli z upływem pierwszego dnia od wymagalności roszczenia głównego, aż do dnia jego zapłaty (T. Dybowski, A. Pyrżyńska (w:) System..., s. 258; Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania..., s. 79; W. Popiołek (w:) Kodeks..., s. 67, 69; A. Rembieliński (w:) Kodeks..., s. 475). Natomiast art. 360 k.c. nie odnosi się do odsetek za opóźnienie (T. Dybowski, A. Pyrżyńska (w:) System..., s. 258; K. Zagrobelny (w:) Kodeks..., s. 862; tenże, Kilka uwag..., s. 586). Termin spełnienia świadczenia głównego określany jest zgodnie z art. 455 k.c. Dłużnik opóźnia się więc z wykonaniem zobowiązania, gdy nie spełnia świadczenia w terminie oznaczonym lub wynikającym z właściwości zobowiązania, a w przypadku gdy termin nie zostanie w taki sposób oznaczony, jeśli nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Świadczenie główne staje się więc wymagalne z chwilą upływu terminu lub niezwłocznie po wezwaniu ze strony wierzyciela. Dlatego w orzecznictwie przyjęto, że przy braku oznaczenia terminu świadczenia art. 481 k.c. wiąże powstanie stanu opóźnienia z wezwaniem do zapłaty (art. 455 k.c.) – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2000 r., III CKN 638/98, LEX nr 51370. Z kolei odsetki za opóźnienie należy liczyć niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania, chyba że termin świadczenia został oznaczony lub wynika z właściwości zobowiązania (art. 481 § 1 i art. 455 k.c.) – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21

lutego 1989 r., I CR 14/89, LEX nr 374465. Zgodnie z art. 482§1kc od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie od chwili wtoczenia powództwa. Ponieważ w niniejszej sprawie powód wnosił o zasądzenie odsetek od dnia wniesienia powództwa, uwzględniając jego żądanie, Sąd zasądził należność dochodzoną pozwem z odsetkami od dnia 16 czerwca 2009 r.

Zgodnie z art. 203 § 2 zd. drugie k.p.c. na żądanie pozwanego powód zwraca mu koszty, jeżeli sąd już przedtem nie orzekł prawomocnie o obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego.

W odniesieniu do odpowiedzialności z tytułu kosztów procesu, cofnięcie pozwu traktowane jest jako przegranie sprawy, chyba że wywołane było zaspokojeniem roszczenia powoda w toku procesu (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15 stycznia 2003, I ACz 6/03, OSA 2003/9/40).

W niniejszej sprawie pozwana nie spełniła roszczenie poprzez zapłatę 766,16 zł, o zasądzenie której powód cofnął powództwo w trakcie procesu. W tej sytuacji należy uznać, że powód wygrał proces w 66,79%.

Koszty postępowania w całości poniósł powód, który uiszczył opłatę w kwocie 100 zł oraz koszty zastępstwa i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Ponieważ żądanie powoda zostało uwzględnione w 66,79%, Sąd w takim zakresie przyznał mu zwrot kosztów procesu. O kosztach Sąd orzekł w oparciu o art. 100 k.p.c. oraz § 6 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. nr 163 poz 1349 z póź. zm.).

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

(...)